

32-Giới Thọ Quá Một Bữa Ăn Trong Nhà Phước Đức:

Phật tại nước Xá-vệ, lúc đó các cư sĩ nước Kiều-tát-la làm nhà phước đức; nếu có Sa-môn, Bà-la-môn nào đến trong nhà này thì các cư sĩ đều ra nghinh đón chào hỏi, đem nước nóng để rửa chân và đưa tô dầu để thoa chân rồi cung cấp giường mềm chiếu gối tốt để nằm ngủ, qua ngày mai cúng dường bữa ăn sáng và bữa trưa thơm ngon. Lúc đó Lục quần Tỳ kheo từ nước Kiều-tát-la du hành đến nhà phước đức trong thành Xá-vệ, các cư sĩ liền ra nghinh đón... giống như đoạn văn trên cho đến câu cúng dường bữa ăn sáng và bữa trưa thơm ngon. Lục quần Tỳ kheo nói với nhau: “Lúc này thời thế đang mất mùa đói kém, khát thực khó được, chúng ta nên ở lại đây một ít lâu để thọ lạc”, nói rồi liền ở lại không chịu đi, nếu có Sa-môn, Bà-la-môn nào đến trong nhà này muốn ngủ lại thì không cho ở chung, họ liền hỏi chủ nhà: “Chúng tôi có được ngủ lại đây qua đêm không?” Đáp là được, họ liền vào trong nhà muốn ngủ thì Lục quần Tỳ kheo không cho, nói rằng: “Trong đây chúng tôi đã ở trước rồi”. Lục quần Tỳ kheo có thể lực nên khách không làm gì được, các cư sĩ nổi giận quở trách: “Sa-môn Thích tử tự nói lành tốt có đức, sao lại gặng gượng ở lại trong nhà phước đức như vua Đại-thần”. Có Tỳ kheo thiếu dục tri túc hành hạnh đầu đà nghe biết việc này tâm không vui liền đem việc này bạch Phật, Phật do nhân duyên này nhóm họp Tỳ kheo tăng rồi hỏi Lục quần Tỳ kheo: “Các thầy thật đã làm việc này phải không?” Đáp: “Thật đã làm thừa Thế tôn”, Phật liền quở trách: “Tại sao gọi là Tỳ kheo lại ở trong nhà phước đức thọ quá một bữa ăn”, quở trách rồi bảo các Tỳ kheo: “Do mười lợi nên kết giới cho

các Tỳ kheo, từ nay giới này nên nói như sau:

Nếu Tỳ kheo ở trong nhà phước đức thọ quá một bữa ăn thì phạm Ba-dật-đề.

Theo pháp của nhà phước đức là chỉ ngủ lại một đêm và thọ một bữa ăn. Tướng phạm trong giới này là nếu Tỳ kheo ở trong nhà phước đức thọ quá một bữa ăn thì phạm Ba-dật-đề; nếu ngủ quá một đêm mà không ăn thì phạm Đột-kiết-la; nếu đến ngủ chỗ khác mà ăn ở nơi này cũng phạm Ba-dật-đề; nếu ngủ lại một đêm và thọ một bữa ăn thì không phạm.

Phật tại nước Xá-vệ, lúc đó Trưởng lão Xá-lợi-phất từ nước Kiều-tát-la du hành đến nước Xá-vệ trú trong nhà phước đức được một đêm thì bị bệnh phong, Trưởng lão suy nghĩ: “Ta ở trong đây quá một đêm mà không ăn thì phạm Đột-kiết-la, ta thà đi”, nghĩ rồi liền ra đi đến giữa đường bệnh càng nguy kịch nhưng cuối cùng vẫn đến được chỗ Phật, đánh lễ rồi ngồi một bên. Pháp thường của Phật là khi có khách Tỳ kheo đến đều dịu dàng thăm hỏi có nhẫn dục không, có an lạc không, khát thực có khó không và đi đường có mệt nhọc không. Xá-lợi-phất đáp: “Thế tôn, con khát thực dễ được nhưng không nhẫn dục vì đi đường rất mệt nhọc”, nói rồi liền đem việc trên bạch Phật, Phật do nhân duyên này nhóm Tỳ kheo tăng đủ lời khen ngợi giới và người trì giới rồi bảo các Tỳ kheo: Từ nay giới này nên nói lại như sau:

Nếu Tỳ kheo không bệnh ở trong nhà phước đức thọ quá một bữa ăn thì phạm Ba-dật-đề.

Bệnh là thân bị thương cho đến bị một lá tre làm thương tổn đều gọi là bệnh. Tướng phạm trong giới này là nếu Tỳ kheo không bệnh ở trong nhà phước đức thọ quá một bữa ăn thì phạm Ba-dật-đề; nếu ngủ lại quá một đêm mà không ăn thì phạm Đột-kiết-la; nếu đến ngủ chỗ khác mà vẫn ăn ở trong đây cũng phạm Ba-dật-đề. Không phạm là ngủ một đêm và ăn một bữa hoặc bị bệnh hoặc nhà phước đức là do bà con làm ra hoặc được thỉnh trước hoặc ở trong nhà phước đức đợi bạn đến để cùng đi vào đường hiểm trở hoặc có nhiều nhà phước đức hoặc được người ở trong nhà phước đức lưu giữ lại đều không phạm.

